

שינויי פנים שני תוך עשור אחד

כולל ארטילריה-משורינת ונושאי גייסות משור-ינים). אולם בשתי הדיביזיות תהיה מכסת הטנקים גדולה מזו שבסוגי-הדיביזיות המקביליים כיום; ובשתיהן יגדל מספר כלי-הטיס התקניים שלהן יותר מכפליים! אך הדמיון במבנה יתבטא גם בתוך יחידת-היסוד של הדיביזיות החדשות — שכן בשתיהן יהיו לכ"א מחמשת "פיקודי-הקרב" פלוגות רבות יותר של "דרג-מסותר" מאשר אותן חמש פלוגות המצויות כיום ב"קבוצת-הקרב".

את הסיבה לשינויים אלה במבנה אפשר אולי למצוא בציון הכללי האומר כי "ניידות ועצמת-אש מוגברות, כושר רב יותר לתצפית ו"תשגחת", ושלטת-פיקוד משופרת, יאפשרו פיזור רב יותר של הכוחות — ו"פיקוד-קרב" אחד יחזיק אז בתוך אזור-הקרב באותו מרחב כמעט, בו החזיקה במלחמת-העולם השנייה דיביזיה שלמה". לפנינו, לכאורה, פרדוקס: הגדלת ההרכב-המספרי של "קבוצת-הקרב" — על אף העובדה שזו-עצמה הוקמה לפני 5-4 שנים בגלל הרצון להקטין את המטרה לגבי הנשק-האטומי של האויב (שבתור כזאת ראוי עד אז רגימנט-רגלים שלם) ולעשותה ל"כדאית"-פחות. אלא שההגשת הפיזור הרב-עוד יותר, הצפוי בדיביזיה העתידה, — וממילא אף ב"פיקוד-הקרב" שלה, היא הנותנת אולי את התשובה: — הכונה, כנראה, לעשות עדי-כמה שאפשר את הפלוגה (יש לשער — פלוגה-מוגברת) לאותה "מטרה כדאית-פחות" שתימצא בכל מצב שלפני ההתכנסות הקצרה לתפעול-מריכוז, או שקאחריה, במרחק "על-גרעיני" מחברותיה. ומענין מאוד יהיה לראות מן הידיעות המפורטות יותר אשר ודאי תתפרסמנה במשך הזמן, האם באמת תתאשר סברה זו.

אך גדולה-מכל: — כל התכנית הזאת, אשר בקויה הכלליים כבר ניתן לה כנראה ה"אישור מלמעלה", אינה אלא "תכנית א'!" שכן נמצאת עתה בתהליכי-הכנה תכנית "מומר ב'" — וזו עתידה להיות מוגשת למיניסטרוי-הצבא האמריקאי בראשית 1961. אכן, תמורה דוחקת תמורה בימינו אלה.

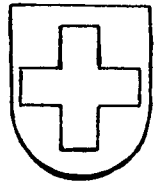
גדולות ונצורות מבשרת התכנית החדשה לשידוד-מערכותיו של הצבא האמריקאי, אשר בה שלושה דברים המושכים מיד את תשומת-הלב: — ראשית, כמובן, עצם תוכנה של התכנית; שנית, זמנה המיועד, ולבסוף — שמה. נלך-נא מן הקל — אל הכבד (ומן הקצר — אל הארוך-יותר). בעברית יהיה שמה של התכנית דו-משמעי במקצת: "מומר". אך הכונה, כמובן, איננה לענינים-שבדת כי אם ל"ארמיה מודרנית מובילית" ("Modern Mobile Army"). דהיינו "צבא חדיש נייד", והשם — הוא המבטא נאמנה את תמצית-שאיפותיו של ציבור אנשי-הצבא האמריקאי בימים אלה: להקנות הן לציבור האמריקני הרחב, והן לעצמם, את מלוא-ההכרה בכך כי אמנם צבאם צבא חדיש הוא — ולפתח בשבילו את מלוא הניידות האפשרית.

אך המועד להתגשמות התכנית הוא "70-1965"; וברור, איפוא, כי את התכנית יהיה הכרח לערוך בקפדנות — ואח"כ להגשים שלבים-שגלבים.

ברם, מהו תוכנה של תכנית זו? הפעם נציינו רק בתכלית-הקיצור — ובגלל כך גם לא בתיאור שיטתי. ראשית כל, שלושת סוגי-הדיביזיות הקיימים כיום (רגלית, משורינת, מוטסת) יוחלפו בשניים: הדיביזיה ה"בינונית" — וה"כבדה". במבנה הפנימי של שתי דיביזיות אלו (המקבילות, פחות או יותר, ל"רגלית" ול"משורינת" של כיום — שהרי מוטסות תהינה בעתיד, בחלקן העיקרי, השתים גם-יחד) יחולו שינויים, שכתוצאתם יהיה הוא הרבה יותר מקביל (בין השתים) מכפי שהנו כיום. לעומת חמש "קבוצות-הקרב" הקבועות שבדיביזיות-הרגלים, ושלושת "פיקודי-הקרב", בעלי ההרכב-המשנתנה, שבדיביזיה-המשורינת, ימנה כל אחד משני סוגי הדיביזיות החדשים חמישה "פיקודי-קרב"; ואף הרכבם של אלה יהיה "מקביל" יותר: — מ-1500 עד 1900 איש כ"א.

לעומת אחדות זו שבמבנה-היסוד יתבטא ההבדל בין השתים בכך שלדיביזיה ה"כבדה" יהיה מספר רב-יותר של רכב-משורין הבד

בעולם החמוש

מה משנה

הרובה המיטען בעצמת גודר-רגלים?

לפני הנהגת "רובה הסער" האבטומטי למחצה (והעשוי אף להיות אבטומטי בשלמות) להנהגת הכלי החדש, הגורם לתמורה "מהפכנית" בעצמת-אשה של יחידת-הרגלים.

והרי טבלה מאלפת, המציגה את המספר הממוצע של כלי-זין שונים לכל מאה חיילי-רגלים:

"רובה הסער" השביצרי הנודע טרם הפך ל"מציאות-של-היום" בצבא רפובליקת-ההרים. רק במשך 1960 יוחל בהכנסתו בקנה-מידה רחב לעוצבות שלמות — תהליך אשר לא יסתיים לפני 1964 (ויתכן כי מן-הראוי יהיה לעמוד עוד ב"מערכות" על פרטי תהליך הנהגתו זה כעל נושא בפני-עצמו). בינתיים מדרבנת השואת עצמת-חימושו של גודר-רגלים שביצרי

בגודר-רגלים של:	תת-מקלעים, קרביניים אבטומטיים, מקלעים קלים, מק"בים מטוליים ורקטיים	מרגמות	תותחים נ"ט	כלי-זין אבטומטיים —
צבא-שביצריה עד כה	15	1.4	0.5	3.2
צבא-שביצריה לאחר שיצויד ב"רובה-סער"	41			
לכל פלוגת-רגלים	65	2	2	0
הצבא הסובייטי	86	1.2	1.7	2.4

יחידות-הרגלים בצבאות השונים — כי אז נגיע לידי ההערכה הבאה לכוח-האש היחסי לדקה של אש "תיאורטית" (אילו הופעלו כל כלי-הזין בבת-אחת וברציפות...):

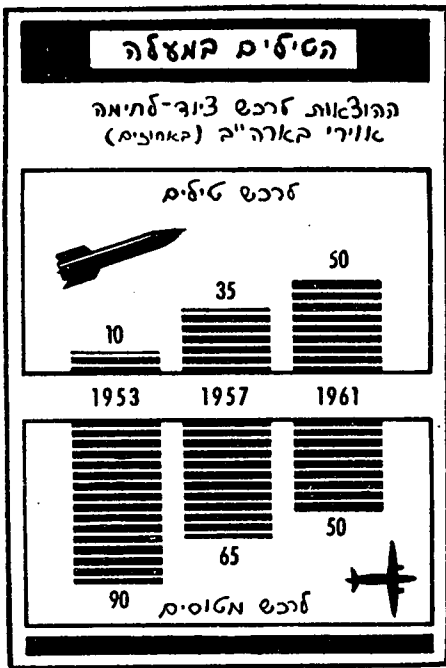
באם ננסה להביא לידי "מכנה-משותף" את עצמת-האש של כל המקלעים, הרובים-האבטומטיים, הקרביניים והתת-מקלעים הללו, כבסיס להשוואת מציאותית בין יכולת-הירי-לאיש של

גודר	פגזות	
63.5 יריות	76.5 יריות	בשביצריה עד כה
112 יריות	155 יריות	בשביצריה לאחר הנהגת "רובה-הסער"
108 יריות	101 יריות	בצבא ברה"מ
146 יריות	104 יריות	בצבא ארה"ב

בצבאות האחרים שהוכללו בטבלה — לא זו בלבד שחיל-הרגלים השביצרי ייצא מכלל מעמדו הנחות שבעבר באשר לעצמת-אשו, אלא שאף יגיע לכך שיחידותיו תהיינה בין עתירות-האש ביותר שבעולם.

כל אשר עיניים לו ייווכח בנקל מטבלה זו כי כאשר יושלם במלואו חימושו של פלוגת-הרובאים השביצריות ב"רובה-הסער" — ובמידה שלא תבוא בינתיים התפתחות מקבילה נוספת

האמנם כבר סוכלו טילי-הביות אויר-אוויר?

ידיעה, אשר יתכן והנה רבת-מש- מעות מאוד (אם רק תתגלה כנכונה!) הופיעה בעתונות האמריקנית. המדובר — באותם טילי אויר-אוויר, מסוג „סאיד- וינדר“, אשר ניתנו לפני כשנה ע"י ארה"ב למטוסי חיל-האוויר ה„סיני-של“ פורמוזה; נודע אז שהם שהביאו לידי הפלת כמה וכמה מטוסי-„מיג“ „סיניים“ של-פקין בקרבות-אוויר עם טייסיו של צ'אנג-קאי-שק. והנה, כך מסופר:

„ידיעות בלתי-רשמיות על קרבות-אוויר שהתנהלו בזמן האחרון בין הטייסים הסיניים הקומוניסטיים מזה, והלאומניים מזה, מעוררות את הרושם כי יתכן שבחיל-האוויר של סין- העממית פותחו, או נתקבלו, אמצעי-נגד תכ- ליתיים לסיפול פעולתם של טילי-סאידויג- דר, בעלי ראש-ביות המופעל ע"י השפעת הקרניים האינפרא-אדומות“.

מהי עצמתה

של תורכיה?

בספרו האחרון („הרתעה או הגנה“) אומר קפ. ב. לידל-הארט על עצמת-המגן של תורכיה:

... „הטבע העניק לה ארץ בעלת מתרסים חזקים; והללו נשענים על צבא-עומד שמונה קרוב ל-400,000 איש — והמאורגן בכעשרים- וחמש דיביזיות, מהן בערך שש מן הסוג ה- משוריץ, הגם שאינן עדיין מצוידות בשלמות ואף לא חדישות כנדרש. התורכים הוכיחו עצמם בעבר כלוחמים קשוחים — ובעבר הלא-רחוק הדגימו זאת שוב, בקוריאה. הצבא נמצא עתה בתהליך של מודרניזציה, המתבצעת בעזרת אמריקה. הוא סובל מכאבי גידול. אבל יש לחשוב כי יהיה מסוגל להחזיק מעמד בהגנה — שהיא מתמיד, היתה הצד החזק שבו“.

כמובן, אין לדעת (במקרה שתתאמתנה ידיעות אלה) האם זוהי אמנם „המילה האחרונה“. בתחרות-המצאות כזו בין אמ- צעיה-הנגד לבין שיכלולים נוספים של אמצעי-הקרוב עצמו — קשה לנחש יד מי תהיה על העליונה. אך ישנו, על- כל-פנים, ענין רב בגילוי ראשון זה לעצם מציאותם של אמצעים-מסכלים, העשויים לגונן מפני פגיעת קליעים המונחים ע"י „ביות אינפרא-אדום“; ומה גם שאפשרות כזו, באם יתברר שיש לה יסוד עובדתי, תעיד ודאי גם על אפשרות יות של סיכול הראיה-הלילית ה„אינפרא- אדומה“ של האויב — ושל „הסתרות“ מחודשת מפניה.